

ἀποστρατολάτης ὁ, Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. στρατολάτης.

Ὁδοιπόρος (ἢ πρόθ. ἄνευ οὐδεμιᾶς σημ. προσετέθη εἰς τὸ ἀπλοῦν στρατολάτης πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ μέτρου): Ἄσμ.

... γιοφύρι δὲ στερεώνει,
 ἂν δὲν ἐσφάζει' ἄθ-θροπον νὰ χύσετε τὸ γαῖμα
 οὔτε φτωχὸ οὔτε ὄρφανὸ οὔτ' ἀποστρατολάτη.

ἀπόστρατος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. στρατός.

1) Ὁ τεθεὶς ἐκτὸς τῆς ἐνεργοῦ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας: Ἀπόστρατος ἀξιωματικός. β) Οὐσ., ἀξιωματικός ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἱκανὸς πλέον πρὸς συνουσίαν (σημ. μᾶλλον πεπαισμένη): Εἶναι πρὸς ἀπόστρατος, δὲν κάνει παιδιά.

ἀποστρεμμός ὁ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρέφω.

Ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐπαναφορὰ τῶν βοσκημάτων.

ἀποστρέφω Ἄνδρ. Κάρπ. Νάξ. (Κορων. Φιλότ.) Σίφν. Ἐστρέφω Ἀμοργ. Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. Χίος Ἐστρέφω Κύπρ. Μέσ. ἀποστρέφομαι λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Σύρ. Τήν. κ.ά. ἀποστρέφουμαι Πελοπν. (Μέσ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἀποστρέφουμι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σκόπ.

Τὸ ἀρχ. ἀποστρέφω.

Α) Ἐνεργ. μετβ. 1) Ἀναστρέφω τι, φέρω τὸ ἄνω κάτω, γυρίζω Χίος: Ἐστρέφω τοὺς βώλους τοῦ χωραφιοῦ. Ἐστρέφω τὰ ἄχρη τοῦ ἀλωνιοῦ. 2) Ἐπαναφέρω κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκ τῆς βοσκῆς Κάρπ.: Ἄσμ.

Ὁ νοὺς μ' ἐπαραφέρθηκε νὰ μῶ ὁσκὸς μετ' ἔσου,
 νὰ σοῦ λακ-κὼνω τὴν αὐγὴν καὶ νὰ σ' ἀποῦρίζω,
 νὰ σ' ἀποστρέφω τοῖς ἀρνόσι καὶ νὰ σοῦ τοῖς ἱακόβγω.

3) Κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, ἐμποδίζω νὰ προχωρήσῃ, γυρίζω ὀπίσω Νάξ. (Κορων. Φιλότ.) Ρόδ. Σίφν.: Πάμε ν' ἀποστρέψωμεν τ' ἀροῦδέλλα (πάμε νὰ γυρίσωμεν τὰ στεῖρα) Φιλότ. Ἐστρέφω τὰ ζὰ Ρόδ. Ἄν ἔρχῃ, ἐν τὸν ἀποστρέφω (ἔρχῃ = ἔρθῃ) Σίφν.

Β) Ἐνεργ. ἀμτβ. 1) Ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω Ἀμοργ. Κάρπ.: Ἐπόστρεψεν ἡ μάνα μου ἀπὸ τὸ χωράφι Ἀμοργ. Ἐννοια σου κι ἄμα θὰ ἔστρεψῃ ὁ πατέρας, θὰ σοῦ ποθέξῃ ξύλο αὐτόθι. || Ἄσμ.

Μ-μὲ μῆνας δὲν ἐπέρασε, φεγγάρι δὲν ἐῖλε,
 ἐπόστρεψεν τοῦ Ρῆ' ὁ γιός, τὸν ὄρκοι τ' ἀποστρέφει

Κάρπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ μεσν. ἀποστρέφομαι ἐν Χρον. Μορ. Ρ στ. 22 (ἐκδ. JSchmitt) «ἂν δώσῃ ὁ Θεὸς κ' ἡ δόξα του ν' ἀποστραφῶ ἔς τὴν Δύσι». 2) Ἀμβλύνομαι, ἐπὶ τέμνοντος ὁργάνου Κύπρ.: Ἐπόστρεψεν ἡ ἀθήρα τοῦ μαδαίρκοι τὸ ἐν κόβκει. 3) Χάνω τὴν δύναμιν, ἐξασθενῶ Κύπρ. Σύμ.: Ἡ ἀλίσσιβα ἔστρεβκει τὸ ἐν πκιάν-νει τὰ σταφίδκια Κύπρ. || Φρ. Ἐστρέφει ἡ πληγὴ (ἀρχίζει νὰ ἐπουλώνεται) Σύμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδυναμιάζω.

Γ) Μέσ. 1) Ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον ἀπὸ τινος, βδελύσσομαι, σιχαίνομαι λόγ. σύνθηθ.: Ἀποστρέφομαι τοὺς κόλακες - τοὺς ψεῦτες. Ἀποστρέφομαι τὸν πολὺ κόσμον λόγ. σύνθηθ. Κι ἀκόμα τῶν βουνῶν τὴν ὁμορφιὰ ἀποστράφηκε ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. Χρόν. 32. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Σοφοκλ. Οἶδ. Κολ. 1272 «μὴ μ' ἀποστραφῆς». Συνών. ἀποστρεφιάζομαι (ἰδ. ἀποστρεφιάζω 2). 2) Ξηραίνομαι, ἀποξηραίνομαι Ἄνδρ. Κύπρ. Σύρ. Τήν.: Ἡ σημερὰ ἀποστράφη Σύρ. Ἀποστρέφεται ἡ φασολὰ αὐτόθι. Μὲ τὸ βορὰ ἀποστρέφεται τὸ δέντρο Τήν. Σήμερα τὰ φασούλια

μας δὲν ψηθήκανε, ἦτανε ἀποστρεμμένα Ἄνδρ. Ἀποστρεμμένα φασόλια Σύρ. Ἡ πόσσα ἐν ἔδει σταξάν κρασί, ἐν' ξερόν τῶι ἔστρεμ-μένον Κύπρ.

ἀποστρηνιάζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στρηνιάζω. Τύπ. ἀποστρηνιάζω παρὰ Μαχαιρ. 1,574 (ἐκδ. RDawkins).

Δὲν ἔχω ὄργασμὸν πρὸς συνουσίαν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Μαχαιρ. ἐνθ' ἄν. «καὶ τὸ νὰ π-πέσῃ εἰς ἔσμιξιν μετὰ τῆς καὶ ν' ἀποστρηνιάσῃ, τότε θανατῶν-νει το».

ἀποστροφάδα ἡ, Πελοπν. (Συκεὰ Κορινθ. Τρίκκ.) ἀπουσιονοφάδα Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποστροφάδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

1) Ὁ κλάδος ὁ ἐκφυόμενος ἐκ τοῦ κορμοῦ κλήματος ἀμπέλου Πελοπν. (Συκεὰ Κορινθ. Τρίκκ.) Συνών. ἀποστροφάδι 1, ἀποστροφή 4. 2) Ἡ γυνὴ ἣν ἀποστρέφονται ὡς ἀκοινώνητον Σαμοθρ.

ἀποστροφάδι τό, Πελοπν. (Αἴγ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Ἐστρεφάδι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποστροφή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδι. Ὁ τύπ. ἔστρεφάδι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ρ. ἀποστρέφω.

1) Ἀποστροφάδα 1, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Αἴγ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. 2) Τὸ μὴ γενόμενον δεκτόν, τὸ ἐπιστρεφόμενον Ρόδ. Συνών. ἀποστροφάρι.

ἀποστροφάρι τό, Θράκ. Κάρπ. — Λεξ. Δημητρ. Ἐστρεφάρι Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποστροφή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι. Διὰ τὸν τύπ. ἔστρεφάρι πβ. ἀποστροφάδι - ἔστρεφάδι.

Ἀποστροφάδι 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μὴ μοῦ τὸ κάμης ἀποστροφάρι Θράκ. Μὴν μοῦ κάμης τὸν καφέν μου ἔστρεφάρι Σύμ.

ἀποστροφή ἡ, Ἀμοργ. Ἡπ. Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Νάξ. (Κορων.) Νίσυρ. Πελοπν. (Αἴγ. Σουδεν.) Σίφν. Τήν. — ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 47 ἀποστρουφή Ἡπ. ἀποστρουφή Κῶς ἔστρουφή Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἔστρουφή Λέσβ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποστροφή. Οἱ τύπ. ἔστρουφή καὶ ἔστρουφή κατ' ἐπίδρασιν τῆς προθ. ἐπί.

1) Ἡ ἐκάστοτε στροφή τοῦ ἀροτριῶντος πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν Κάρπ. Τήν.: Πάνω ἔς τὴν ἀποστροφήν ἐξεμασκελ-λίστη τὸ παρούτι. Συνών. ἀναβολὴ 2 β, ἀποστροφος 1. β) Τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ τὸ ὁποῖον δὲν δύναται ν' ἀνασκαφῇ ὑπὸ τοῦ ἀρότρου Νάξ. (Κορων.): Πᾶρε τὴν ἀξίην νὰ σκάψῃς τὴν ἀποστροφή. Συνών. ἀναβόλα 1, ἀναβολάδα, ἀναβολὴ 2, ἀνάθινος, ἀποστροφος 1 β.

2) Μέρος γῆς, οἶον ἀγροῦ, περιτετοιχισμένον Κῶς. β) Μέρος γῆς ὅπου βόσκουν ποίμνια Κρήτ. 3) Στάβλος Ἀμοργ. β) Ἀποθήκη ἀχύρων, σκευῶν κττ., ἀχύρων Ἀμοργ. Νίσυρ.: Πάμε ἔς τὴν ἀποστροφή μου Νίσυρ. γ) Ἀγροτικὸς οἰκίσκος, ἐξοχικὴ οἰκία Νίσυρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. ἀρχ. ἀποστροφή = καταφύγιον. 4) Κλάδος παραφυόμενος ἐκ κορμοῦ δένδρου Πελοπν. (Αἴγ.) Συνών. ἀποστροφάδα 1, ἀποστροφάδι 1, παρακλάδι. β) Τεμάχιον ξύλου, οἶον κλάδου, ἐκπίπτοντος, ὅταν κοπῇ λοξῶς Πελοπν. (Σουδεν.): Ἐπετάχτη μὰ ἔστρουφή καὶ μ' ἐχτύπησε.

5) Τὸ νὰ ἀποστρέφῃ κανεὶς, νὰ γυρίσῃ πίσω Σίφν. 6) Ἀηδία, ἀπέχθεια πολλαχ.: Ἀφίνουνε [οἱ Βλάχοι] ἔς τὸν κάμπο τὸ ἔχε γειὰ μὲ τὴν ἀποστροφή τους ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. || Φρ. Κακὴ σ' ἀποστροφή! (ἀρά) Ἡπ. Ἐστρουφή

νά σὸρθη! Βούρβουρ. 7) Κατάπληξις Ἡπ.: Μορθ' ἀποστρόφη (ἔμεινα ἐμβρόντητος ἐξ ἀπροσδοκήτου κακοῦ ἀκούσματος).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κῶς.

*ἀποστρόφι τό, Πληθ. ἀποστρόφᾱ Πόντ. (*Οφ.) ἀποτοστρόφᾱ Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρόφᾱουμαι, δι' ὃ ἰδ. ἀποστρόφᾱζω.

Ἡ χωριστή κατάκλισις τῶν νεονύμφων κατὰ τὴν δευτέραν νύκτα μετὰ τὸν γάμον.

ἀποστρόφᾱζω Δ.Κρήτ. Μέσ. ἀποστρόφᾱζομαι Λεξ. Δημητρ. ἀποστρόφᾱουμαι Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποστρόφῃ.

1) Ὁδηγῶ εἰς κατάλληλον τόπον πρὸς νομήν, ἐπὶ ποιμνίων Δ.Κρήτ.: Ξηλῶν καὶ ἀποτσακίζω καὶ ἀποστρόφᾱζω τὰ ὄζα. 2) Μέσ. ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον ἀπὸ θεάματος ἀποτροπαίου, ἀποτροπιάζομαι Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀποστρέφομαι (ἰδ. ἀποστρέφω Γ 1). 3) Μέσ. κατακλίνομαι χωριστά, ἐπὶ τῶν νεονύμφων κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ τὸν γάμον νύκτα κατακλινομένου ἑκατέρου εἰς ἄλλην οἰκίαν Πόντ. (*Οφ.)

ἀπόστροφος ὁ, Νάξ. (Φιλότης) Χίος 'πόστροφος Κύπρ. ἀποστρόφος Κάρπ. Κέρκ. Κύπρ. Νάξ. (*Απύρανθ. Γλυναδ.) Χίος ἀπουστρουφός Μακεδ. (Βελβ.) ἀποστρεφός Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπόστροφος. Ἡ λ. καὶ καὶ ἐν Πατρίοις τοῦ Ἀγίου Ὁρους (Ν. Ἑλληνομν. 9,232) «πέτραν... τὴν ἱσταμένην εἰς τὸν ἀπόστροφον τῆς φυτείας».

1) Ἀποστρόφῃ 1, ὁ ἰδ., Κάρπ. Νάξ. (Γλυναδ.) Χίος: Πάνω ᾧ τὸν ἀποστρόφον ἤσπασεν ἡ σπάθη Κάρπ. β) Ἀποστρόφῃ 1 β, ὁ ἰδ., Μακεδ. (Βελβ.) Νάξ. (*Απύρανθ. Φιλότης) Σῦρ. Χίος: Κόβω τὸν ἀποστρόφον Χίος. 2) Τὸ μέρος τῆς αὐλακος ὅπου κόπτεται τὸ ὕδωρ πρὸς ἀποχέτευσιν ἐκτὸς τοῦ ἀγροῦ ἢ πρὸς διανομήν εἰς ἄλλους ἀγρούς Κύπρ.: Γύρισε τὸν πόστροφον τοῦ χωραφιοῦ Κύπρ. Συνών. δέσει, δεσιά.

3) Ὁξὺ τεμάχιον ξηροῦ ξύλου Κέρκ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. ᾧ τοὺς Ἀποστρόφους καὶ ὡς τοπων. Χίος (Καρδάμ.)

ἀπόστρωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) πόστρωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρώνω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῶν στρωμάτων. Συνών. ἀποστρώσιμον, ξέστρωμα.

ἀποστρώνω Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) —Λεξ. Δημητρ. ἀπουστρώνου Λέσβ. ποστρών-νω Κύπρ. Τὸ μεσν. ἀποστρώνω.

1) Σηκώνω τὰ στρώματα ἐνθ' ἄν.: Ὅ,τ' ἀπέστρουני, ἦρταν οἱ δράτῳ (ἐκ παραμυθ.) Λέσβ. Ἐγὼ στρώνω καὶ αὐτὸς ἀποστρώνει Κερασ. Ντό στρώνεις καὶ ἀποστρώνεις; αὐτόθ. Ἐπέστρωσα τ' ὁσπίτ' (ἐσήκωσα τοὺς τάπητας τῆς οἰκίας) Τραπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Συναξάρ. γαδάρ. στ. 6 (ἐκδ. G Wagner σ. 112) «ἀπέστρωσαν, ἀπόλυσαν τὸν γάδαρον ἐκεῖνον». Συνών. ξέστρώνω. 2) Στρώνω τελείως, περατώνω τὴν στρώσιν Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) —Λεξ. Δημητρ.: Ἀκόμα δὲν τὸ ἀπόστρωσα τὸ τραπέζι Μάν. || Ἄσμ.

Σύρετε, βάες, στρώσετε τὸ μεσακὸν κλινάριν,

στρώσετε τῶν ποστρώστε το τῶ ὁμορφα τὸ στολίστε

Κύπρ. 3) Περατώνω τὴν τακτοποίησιν, τὴν διευθέτησιν Πελοπν. (Μάν.): Θὰ κάτσω αὖριο πρῶι νὰ τ' ἀποστρώσω τὸ σπῖτι μου, θὰ τὸ κάνω κουκλί.

ἀποστρώσι τό, ἀμάρτ. πουστρώσι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρώνω.

Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ στρώματος: Ἄσμ.

Ἄν εἶν' ὁ μαῦρος σου ὀκνός, φτάν-νεις εἰς τὰ πουστρώσα.

ἀποστρώσιμον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρώνω.

Ἀπόστρωμαν, ὁ ἰδ.

ἀποστύβω, ἀποστύφω Κίμωλ. Χίος κ.ἀ. —Λεξ. Αἰν. ἀποστύβω Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. Σῦρ. ἀποστύβω Κρήτ. ποστύβω Τήν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στύβω.

1) Συμπιέζω πρὸς ἐκθλιψιν ἢ στράγγισιν, στραγγίζω Κίμωλ. Σίφν. Σῦρ. Τήν.: Ἀποστύφωμε τὰ ροῦχα Κίμωλ. Σίφν. Σήμερα ἐπόστυνα τοῖς πίτθες (ἐξέθλιψα τὸ μέλι ἀπὸ τὰς κηρήθρας) Σίφν. Ἡ δεῖνα ἀποστύφ' τοῖς δομάτες Τήν. Ἐιούτην τὴν πέτρα ὅπου ποστύβω καὶ βγάζει νερὸ (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστραγγίζω 1.

2) Ἐκθλίβω ἐντελῶς, στύφω τελείως Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος —Λεξ. Αἰν.

ἀποστύλωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστύλῶνω.

Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ στύλου, δι' οὗ στηρίζεται τι. Συνών. ξεστύλωμα.

ἀποστύλῶνω Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σῦρ. κ.ἀ. —Λεξ. Δημητρ. Μέσ. ποστύλῶν-νομαι Κύπρ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στύλῶνω. Ἐν χειρογρ. τοῦ 1613 τύπ. ἀποστελῶνω.

1) Πρᾶγμα τι στύλωμενον ξεστύλῶνω ἀφαιρῶν τοὺς στύλους Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξεστύλῶνω. 2) Στηρίζω τελείως Πάρ. Σῦρ. κ.ἀ.: Παροιμ.

Ὅλα ναι φάδια τῆς κοιλιᾶς καὶ τὸ ψωμί στημόνι

καὶ τὸ καημένο τὸ κρασί ὅλα τ' ἀποστύλῶνει

ἐνθ' ἄν. β) Μέσ. στηρίζομαι Κύπρ.: Παροιμ. φρ.

Ἄμε, στύλ-λε, ποστύλ-λῶθου | τῇ ἄμ' ἀλ-λοῦ καταμπαλ-λῶθου (ἐπὶ τοῦ ἀποτυγχάνοντος εἰς προξενεῖαν γάμου). 3) Περατώνω τὴν διὰ στύλων στηρίξιν, τελειῶνω τὸ στύλωμα Πελοπν. (Μάν.) —Λεξ. Δημητρ.: Εἶδα κ' ἔπαθα ὥσπου ν' ἀποστύλῶσω τὴν κληματαρῆά μας Μάν.

ἀπόστυμα τό, Πελοπν. (*Αρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστύβω.

Τεμάχιον λεμονιοῦ τοῦ ὁποῖου ἀφηρέθη ὁ χυμὸς διὰ στύψεως: Τ' ἀποστύματα τοῦ λεμονιοῦ. Συνών. ἀποσφίχτρα 1, λεμονόκουππα.

ἀποστυφάδι τό, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστύφω, δι' ὃ ἰδ. ἀποστύβω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδι.

Τὸ τελευταῖον γλεῦχος τὸ ρέον ἐκ τῶν ἐκθλιβομένων σταφυλῶν.

ἀποστυφακώνω Κρήτ. (Σέλιν.) ποστυφακώνω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στυφακώνω.

Πικραίνομαι, λυπούμαι ἐνθ' ἄν.: Σὰν εἶδε πῶς δὲ τῇ τὸ δώκανε, ἐποστυφάκωσε Α.Κρήτ. Ποστυφακώνει δ' αὐτὴ ἢ κακομοῖρα ἐκεῖα ποῦ τότε γροικᾷ, μὰ κ' εἶδα δὰ κάμη! αὐτόθ.

*ἀποστύφωμαν τό, ἀποστύπωμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποστύφῶνω.

Ἡ ἀπώλεια τῆς ξινάδας.

*ἀποστυφώνω, ἀποστυνώνω Πόντ. (Τραπ. κ.ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στυφώνω, παρ' ὃ καὶ στυνώνω.

Ἀποβάλλω τὴν ξινάδα, τὴν ὀξείαν γεῦσιν ἐνθ' ἄν.: Ἐπεστύπωσεν τ' ὀξὶδ' Τραπ. Καὶ μετβ. εἰς τὴν ἀπειλητικὴν φρ.: Κρούγω καὶ ἀποστυνώνω σε! Πόντ.

